

Tata 2025. 12. 25. Tóvárosi Kistemplom

Lekció: Jn 1,1-5,9-14; Textus: Jn 1,14: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

A karácsonyi történet meghatározó kifejezése a dicsőség! Ezt énekeljük az angyali seregekkel együtt mi is: „*Dicsőség, mennyben az Istennek!*” Istent dicsőítjük, ahogyan Mária, amikor Isten dolgaiból valamit megértünk Jézus születésével kapcsolatban. (Lk 2) Isten dicsőségét keressük, ahogyan a bölcsék keresték a megszületett gyermek csillagát, hogy átadhassák mindazt, amijük csak volt ajándékként. (Mt 2). Református köszönésünk is hordozza ennek lényegét: Áldás, békesség – Istennek dicsőség. János pedig, aki nem ír születési körülményekről, pusztán annak a titoknak a lényegét sejtí és dadogja, aminek a vége ma megszólít Bennünket: „*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.*” **Mi az Isten dicsősége és hogyan tudja átformálni az életemet?** Legyen ez a mi karácsonyi kérdésünk és Isten Lelke adja meg, hogy karácsonyi csodává váljon ennek a kérdésnek a válasza életünkben.

Micsoda Isten dicsősége? Lényének a magva, identitásának a lényege, mely az életnek a tiszta ragyogása, maga a tökéletesség és a szeretet. Ő maga az, aki mindig volt és soha meg nem változik. Ő az, aki a világot életre hívta. Belőle fakad és sarjad az Ige, mely teremtő erő és életre hívó szó. **Karácsony ünnepén hadd hasonlítsam most Isten dicsőségét egy ételhez, egy fogáshoz, ami az asztalainkra kerül. Isten dicsőségének az imént említett 3 tulajdonsága jobban érthető, ha így mondom: az élet tiszta ragyogása, mint egy ételnek az ínycsiklandó volta, a gusztusos tálalása, ahol jól látható minden eleme az ételnek, a fő és a köret elemek. Ott van a tökéletesség, mint az ételnél, amelybe nem lehet belekötni. Ahol ezt a mondatot nem tudjuk ki mondani: finom, finom, de... ez és ez hiányzik belőle. Mert a tökéletes ételből semmi sem hiányzik, sőt, úgy jó, ahogyan van. Végül pedig a szeretet, mely nem önmagáért van, hanem a másikért cselekszik. Mely ott van a Szentháromság Isten csodálatos egységében, ott van a teremtés lényegében és ott van egy jó ételben, mely, ha szeretettel készül, azzal az üzenettel: **Neked csináltam, mert jót akarok Neked** – egészen mássá válik az étel íze is. Bocsássatok meg ezért a képért, de talán még egy érzékszervet bekapcsolva válik erősebbé bennünk a vágy arra, hogy elismerjük Isten dicsőségét, mely Karácsonykor testté lett Jézusban.**

De miért volt erre szükség, ha már a világ teremtésétől kezdve ott volt Isten dicsősége az ember életében, a teremtett világban? Mert időközben **híján lettünk az Isten dicsőségének.** (Róm 3,23) Menjünk vissza az ételes gondolathoz. Tételezzük fel, hogy van egy recept, amit a családi hagyományok határoznak meg. Minden ősünk az előtte élőtől tanulta meg. Képzeljük el, hogy egyszer valaki úgy találja fel ezt a régi receptet szeretteinek, családtagjainak, hogy azt mondja: **ez a saját receptem! Ezt én találtam ki!** Az emberek érzik rajta, hogy nem igaz. Ez az, amit évtizedek óta esznek ennél az asztalnál, a szakács mégis váltig állítja, hogy övé az érdem. Lehet, hogy legközelebb már változtat is rajta, hogy bemutassa, tényleg nem ugyanaz. Viszont így már az eredmény tényleg nem lesz ugyanaz. A recept már **nem ínycsiklandó**, hanem bizalmatlanságot kelt. Korán **sem tökéletes**, hanem kifogásolható. A legnagyobb baj, hogy **nem szeretetből** készült, nem am másoknak, hanem magam miatt. Ez a Biblia nagy története is, csak nem étellel, hanem Ádámmal és Évával, akik mindent megkaptak, mégis arra vágytak, ami Istené egyedül. Üressé lett az életük, amelyet Isten dicsőségének kellett volna betöltenie és megtöltenie. Az **élet tiszta ragyogásából az elmúlás tompasága** lett, melyet a díszítések néha fel-feldobnak, de ez csak időszakos. A **tökéletességből annak látszata maradt**, ahogyan a hazugságainkkal és kompenzálásunkkal feledtetni próbáljuk hibáinkat. Végül pedig egyre **sorvad bennünk a szeretet** is, hiszen már nem azért élünk, hogy mások életében áldássá legyünk, hanem magunkért, hogy nekünk minél több áldást adjon a Jóisten... **Híján vagyunk az Isten dicsőségének... valóban.**

De ez a karácsonyi sötétségben meggyulladó csillag értelme is. Ez a megszületett gyermek csodája, hogy Isten mégsem mondott le Rólunk! Nem akarja, hogy üresen és szeretetlenül éljünk, hanem eljött! Immánuel Velünk az Isten! Erről beszél dadogva János is: „*Az Ige testté lett, közöttünk lakott, láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.*” Hogyan jött el? Úgy, hogy a teljes dicsőségét, lényegét, melyet a bűnös ember el nem viselhet, annak egy részét eltakarta, hogy el tudjuk viselni az élet tiszta ragyogását, a tökéletességét és a szeretetét. Bár még ezzel a megüresített dicsőséggel kapcsolatban is azt mondja János: **a sötétség nem fogadta be.** Igen, ez végig járja Jézus életútját: kezdve a betlehemi szállásokkal, hogy csak az istállóban marad hely. Folytatva az Emberfia küldetésével, hogy nincs hol lehajtania fejét, szinte hajléktalanként élt és vándorolt. Végül pedig a kereszt botránnya, ahol a városfalon kívül szegezték fel, mert az igazak között nem maradt hely számára. **Miért engedte Isten, hogy ennyire semmibe vegyük az Ő dicsőségét és lábbal tiporjuk azt?**

Mert csak a kegyelem formálja csak át a szívünket! Amikor azt kapjuk, amit nem érdemlünk meg. Mert az igazság az, hogy sokkal rosszabbul kellene élnünk, mint amiben benne vagyunk. Az igazság az, hogy Isten dicsősége nélkül az életünk menthetetlen, tökéletlen és szeretetlen. Mégis, Isten jobban szeret Bennünket, mint érdemeljük, mint azt reméljük, mint azt csak meg tudnánk sejteni. **Mit mond János Isten dicsőségéről? „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”**

Minél közelebb kerül hozzánk ez a kegyelem és igazság, mindaz, amivel Jézus meg tudja tölteni az életünket, úgy válunk egyre inkább alkalmassá arra, hogy Isten dicsőségét átéljük, keressük és megvalljuk. Ennek a hatása pedig páratlan eredménnyel bír: **békesség lesz közöttünk.** Mert már nem kell bizonyítanunk, hogy ki ér többet, kié a nagyobb dicsőség, hiszen tudjuk: Istené! Mindenünk Tőle van: a tehetségünk, a vagyonunk, az egészségünk, a családjunk. De **az Ő dicsősége reménységgel** is betölt: ott, ahol hiány van az életünkben, a kapcsolatainkban, az egészségünkben, tudhatjuk: az élet tiszta ragyogása megújítja a mi elfáradt életünket, tökéletesen megújít, meggyógyít majd az örökkévalóságban, mert szeret Bennünket. **Ez a szeretet** pedig indíthat minket arra, hogy Isten dicsőségét megmutatva jobban szeressük a ránk bízottakat, mint érdemlük, minden lehetőségünk, körülményünk és erőtlenségünk ellenére. **A múlt héten a város idős otthonában jártam**, ahová két egykori hűséges gyülekezeti tagunk is bekerült a napokban. Úrvacsoráztunk, énekeltünk, dicsértük az Istent. Az egyikőjük, aki idősebb, mégis még fizikailag jobb állapotban van, tele volt még kérdéssel: miért vagyok itt? Mi értelme az életnek így? Bizonyágtétel volt kimondani: most itt és így kell Isten dicsőségét keresnie és szeretetét megélnie mások felé. Szemében békességet láttam ennek hatására. A másik testvér már nem tud felkelni az ágyából, csupán a szemével és néha egy-két gyenge szóval tud jelezni csupán. De mosolyában és szeme szelidségében ugyanazt az Istent láttam, aki békességet ad, szeretetét adja, aki a reménységet táplálja: Velünk az Isten, Velünk az Ő dicsősége, ezt pedig a halál és az elmúlás sem veheti el, sőt utána lesz csak igazán teljessé. Erről a karácsonyi csodáról beszél János is, ezt erősítse bennünk az úrvacsorai közösség is: **„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”** Amen!